



כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

זמני: השבת

בניסת השבת: ד7:16
יציאת השבת: 16:17

עלון מס' 112
כ' כסלו תשע"א

וישב

"לך-נא ראה את-
שְׁלוֹם אֲזוּיָךְ"

(בראשית, ל"ז, י"ד)

בקש תבקש אצל
אחיך את השלמות,
האה את צדדיהם
הטובים,
את לעלותיהם ולא
את חסרונותיהם.

רבי איזל חרף

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפיר"...

"וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב, בְּאֶרֶץ מִגְוֵרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ, כְּנָעַן" (בראשית ל"ז, א')

בקש יעקב לשבת בשלווה קפץ עליו רוגזו של יוסף,
לא די לצדיקים מה שמתוקן להם לעולם הבא ועוד מבקשים לישב בשלווה בעולם הזה...

אך מי יודע אם יהיה בעתיד בבן את הכוחות להתמודד עם המחלה... ולכן החלטתי להמריץ את המחלה להתגלות שבנך צעיר וחזק...



משל לעשיר, שבנו חלה במחלה קלה. מיהר העשיר וקרא לגדול הרופאים שיטפל בו. טיפל בו הרופא זמן ממושך אך מצבו של הבן הלך והחמיר.

והנמשל: הקב"ה קורא הדורות מראש יודע שיגיעו דורות חלשים ורופפים שאם יבואו עליהם ייסורים אולי יחזיקו מעמד בהם ולא יבעטו בייסורים ח"ו, ולכן הקדים מאורעות אלו בימי האבות אשר להם הכוח להתמודד עימם, ע"כ לא נתן להם ולצדיקים לישב בשלווה...

בא העשיר בטרוניה: "מסרתי לטיפולך את בני יקירי שחלה במחלה קלה, איך הגיע לכך שמצבו החמיר". ענה הרופא: "את המחלה היא ריפאתי מיד בתחילת טיפולי, אך בבדיקות נוספות שערכתי לו מצאתי שמקנת בו מחלה סמויה העתידה לפרוץ ולהתגלות בעוד שנים רבות.."

מתוך אוצרות התורה

"וַיֵּשְׁבֵעַ רְאוּבֵן, וַיַּצִּלְהוּ מִיָּדָם" (בראשית ל"ז, כ"א)

מסופר על הגאון ר' חיים מצאנז, שאמר לר' ישראל משקלוב: יש הבדל בין עצת ראובן לבין עצת יהודה. ראובן הציע להשליך את יוסף לבור, אבל הבור היה בארץ ישראל וכשאדם מישראל נמצא בתוך ארצו מצבו יותר בטוח גם אם נחשים ועקרבים סובבים אותו... אך עצת יהודה היתה למכור את יוסף לישמעאלים ולהוציאו לחוץ לארץ, ובגולה ובניכר - גם אם לפרקים זוכה אדם מישראל לעלות לגדולה, בכל זאת הריהו קרוב למיתה יותר מן החיים.

מתוך תורת הפרשה

טון שלם
אללא אחד -
הקב"ה

בלבבי לששן טבנה~

"לך-נא ראה
את שְׁלוֹם אֲזוּיָךְ

וְאֵת שְׁלוֹם הַצֵּאֲן"
(בראשית ל"ז, י"ד)

למדנו מכאן,
שצריך
לדרוש בשלום
כל מי שאתה
נהנה ממנו.
מדרש רבה

”וַיְהִי... יוֹם הַלֵּדָת אֶת פְּרִיעָה וַיַּעַשׂ בְּשֵׁתָהּ“

(בראשית, מ', כ')

מסופר על הצדיק רבי יצחק אלפייה זע"א, שבכל פעם שהיה לו יום הולדת היה "חוגג"



אותה באופן מעניין: היה מבקש מחבריו שיעשו לו מסע הלוויה, היו נושאים אותו על אלונקה ואומרים "יושב בסתר עליון" וכו' וכשהיו מגיעים לחלקת הקבר שרכש היה דורש הרב דברי תורה והתעוררות על יום הדין וההכנה אליו.



”כֹּךְ-זֶה רָאָה אֶת-שְׁלוֹם אֲזִיקָה“

וְאֶת-שְׁלוֹם הַצֶּאֱזָן

(בראשית ל"ז, י"ד)

נלמד מכאן, שצריך לשאול בשלום מי שיש לו הנאה ממנו, ועל אחת כמה וכמה לשלום אנשי ביתו, ולהתעניין בתשומת לב מרובה לשלומם ולטובתם ולחסרונם. וזהו חסד גדול לא פחות ממת מצווה. שהרי אם האדם לא יכבד את אשתו שהיא עצם מעצמיו ובשר



מבשרו מי יכבדנה? השכנים?

ישנם אנשים שעם כל העולם עושים חסדים ומצוות ומעשים טובים ומשום מה בביתם חוששים לאיסור בל תוסיף: ועעות חמורה בידם. שהרי על זה מצווים בעוד כמה מצוות כגון: ואהבת לרעך כמוך, מבשרך לא תתעלם, לא תעמוד על דם רעך וכו'.

~ מדרש רבה ~



הצדיק מרוז'ין, ר' ישראל מרוז'ין, היה נוהג בדרך מלכות, הוא היה הולך עם נעלים מחופות מזהב, מסורת מצאצאי בית דוד, אבל בתוך הנעליים שלו הוא שם גרגירי חול.

כולם חשבו שהוא הולך מעדנות, אבל האמת היא שכל צעד שהוא צעד, זה דקר לו ברגליים. מדוע הוא עשה את זה? כי הוא לא רצה ליהנות מהעולם הזה, שמא זה יפריע לו בדבקות ובעבודת ה'...



פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א, ראש כולל "פורת יוסף"

לקרוא קריאת שמע כנגד פחי אשפה

כבר למדנו מהפסוק: (דברים כג טו)

”וכיסית את צאתך... והיה מחניך קדוש” שאסור לקרוא קריאת שמע או להתפלל או לברך או לדבר דברי תורה כנגד צואת אדם או מי רגליים (שתן) של אדם הנמצאים לפניו.

וצריך להרחיק מהם, אם הייתה הצואה או מי הרגליים מלפניו כמלוא עינו, דהיינו שיתרחק ממנה באופן שלא יוכל לראותה. ואם הייתה מאחוריו או מצדדיו ואינו רואה אותה, יתרחק ארבע אמות (2 מטרים בקרב) ממקום שכלה הריח.

וכן אסור לקרוא קריאת שמע בסמוך ללול של תרנגולים, מפני שריחו רע, ודינו כדין צואת אדם. והוא הדין בזה לדיר של בהמות שיש שם צואה של הבהמות, שאף הוא ריחו רע, שאסור לומר או להרהר שם דברי תורה. והוא הדין לכל דבר שריחו רע מחמת סירחון ועיפוש.

ולכן פח אשפה הנמצא ברחובות, בימי הקיץ שיש בו ריח רע, אין לקרוא קריאת שמע או להתפלל או לברך או לדבר דברי תורה כנגדו וצריך להרחיק ממנו כדין צואה.

ואולם, כיוון שבזמנינו בדרך כלל אין הפסולת בלועה בתוך הפח (בשונה מ'גריף של רע' שבזמנם שהיה עשוי מחרס או מעץ), לכן אין להחשיב את גוף פח האשפה כצואה. אלא אם כן פח האשפה עשוי ממתכת שנאכלה והחלידה וספגה לתוכה את הליכולך.

לפי זה, בימי החורף או כאשר הוא מכוסה ואין נודף מפח האשפה ריח רע, אין צריך להרחיק ממנו. ואם פח האשפה שטוף ואין בו ממשות של לכלוך, אזי אפילו אם נודף ממנו ריח רע, די שירחיק ממנו עד מקום שיכלה הריח (כדין ריח רע שאין לו עיקר).



רבי יחיאל מיכל מאוסטרובצא זצ"ל אמר: "אבי היה אופה ותמיד אמר לי - כשהתנור סגור החום הפנימי בו גדול וכמה שהוא ממשיך להיות



מוסק וסגור, החום הולך ומתגבר בו בפנימיותו ואז כשבאים לאפות בו, הדבר נאפה היטב ומהר.

מזה נלמד לכוח הדיבור, כמה שאדם מרבה בשתיקה, בדברים שהשתיקה יפה להם, כוחו והערכתו בשמיים גדולים ומצוותיו ומעשיו מקבלים כוח אחר.

מתוך "נר תמיד"